U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Y. C. P.,** zast. Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2017, č. j. 78 Az 8/2017 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Gabriele Kopuleté **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 6800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“) , kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. j. OAM-62/ZA-ZA11-VL18-2017, E. č. B005444, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se stěžovateli podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.

[2] Ze správního spisu postoupeného žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Stěžovatel podal dne 23. 1. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti uvedl, že je národnosti kubánské, je schopen se dorozumět španělským jazykem, věří v Boha, ale nehlásí se k žádné konkrétní církvi. Dále uvedl, že je ženatý a má tři nezletilé syny, z nichž jednoho vyženil. Z Kuby odcestoval dne 15. 12. 2016 letecky z Havany přes Mnichov do Prahy. Na území České republiky vstoupil dne 16. 12. 2016, předtím v žádném státě Evropské unie nepobýval ani neměl v jiném státě udělené vízum či povolení k pobytu. Cítí se být zdráv. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že nechce žít na Kubě, neboť tam žije člověk jako pes. Vše je samá lež a diktatura, nemohl kvůli nedostatku financí dostudovat uměleckou školu. Mezi další důvody, proč nechce žít na Kubě, uvedl, že nemůže svobodně hovořit o tom, jak se žije na Kubě. Jako příklad uvedl, že jako soukromý podnikatel prodával potraviny a koření a platil daně. Jednou přišla policie, vymyslela si, že podniká nelegálně, zabavila mu veškeré zboží

a uložila mu pokutu. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 1. 2017 stěžovatel uvedl, že jeho dosavadní život na Kubě byla samá práce a oběti. Do České republiky přijel na tři měsíce na návštěvu za sestrou a otcem; u otce zůstat nemůže, ten na tom není ekonomicky tak dobře, aby se o něho staral, a proto mu pozvání poslal otcův kamarád. Během jeho pobytu na území České republiky se o děti stará jeho manželka, která má povolení k podnikání a prodává občerstvení, o děti se stará za pomoci své matky; manželka sama stěžovatele požádala, aby zůstal v České republice, našel si práci a podporoval svou rodinu odsud. Na Kubu se dle svých slov nemůže vrátit a zařídit si pracovní vízum, protože kubánská diktatura nechce, aby si Kubánci vydělávali v zahraničí na blahobyt. K tomu žalobce doplnil, že aby mohl Kubánec požádat českou ambasádu o pracovní vízum, musí mít povolení kubánské vlády vycestovat za prací. Ta mu to však nepovolí, neboť povolení dostávají pouze lékaři a někteří podnikatelé. Žalobce dále uvedl, že se již šestkrát pokoušel Kubu opustit cestou po moři. V další části pohovoru uvedl, že co se týká události ze dne 28. 8. 2015, tak od policie dostal obuškem, ale podařilo se mu utéct, takže nedostal ani pokutu, ani ho neuvěznili. Policie tenkrát uvěznila pouze 11 osob. Na postup policie si nikdy nestěžoval, to by šel rovnou do vězení. K rozporu ve své výpovědi ohledně návštěvy České republiky na tři měsíce a posléze tvrzení, že neměl v úmyslu se na Kubu vrátit, vysvětlil, že byl nervózní, a proto na otázku neodpověděl popravdě. Žádost o mezinárodní ochranu podal, aby mohl na území České republiky pracovat, na Kubu se nechce vrátit a přijde mu logické, že když chce na území České republiky zůstat, tak zde musí pracovat. Na území České republiky žije jeho otec a sestra, kteří jsou občany České republiky. Žádost o mezinárodní ochranu nepodal bezprostředně po svém příjezdu, neboť nejprve ho každý zval na návštěvu, pak byly svátky, a pak musel počkat, až jeho rodina bude mít peníze na benzín a odveze ho do Zastávky. O možnosti požádat o mezinárodní ochranu přímo na letišti nevěděl. Dále uvedl, že na Kubě nebyl politicky činný, svoje názory si nechával pro sebe a až na problémy s policií, soudy a státními institucemi jiné potíže na Kubě neměl; nebyl ve vězení, potíže s policií měl, když jej omylem zatkli. V ten den totiž z vězení uprchlo několik vězňů a žalobce u sebe při kontrole neměl doklad totožnosti. Nakonec dostal pokutu. Další konflikt nastal, když pil s bratrancem rum u hřiště, kde se hrál fotbal. Přistoupili k nim příslušníci policie a sdělili jim, že tam rum pít nesmí, vylili jej, policista ho chytil za ruku, vysmekl se mu, a tak ho policista začal bít. Následně odmítli přijmout jejich stížnost a udělili jim pokutu za kladení odporu policistům. Ohledně dříve zmíněného zabavení zboží uvedl, že prodával fazole, které kupoval od farmáře. Farmář měl povolení k prodeji, on ne; dostal pokutu a zabavili mu zboží, byl tak rozzuřený jejich postupem, že šel vrátit své povolení k prodeji potravin a následně prodával potraviny nelegálně. Jako další příklad uvedl, že měl potíže kvůli tetování, neboť státní orgány si hned myslely, že byl ve vězení, ale on ve vězení nikdy nebyl. Dále mu vadí, že lékařská péče není zadarmo. Pokud se vrátí na Kubu, tak se mu nic nestane, ale dobrovolně se na Kubu vrátí, jen pokud nastane změna režimu.

[3] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl; v odůvodnění svého rozsudku vypořádal námitky obsažené v žalobě a zabýval se všemi zákonnými podmínkami pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu a konstatoval, že tyto podmínky nebyly naplněny. Krajský soud se ztotožnil se závěry správního orgánu, že ačkoliv se úroveň ochrany lidských práv na Kubě nenachází na srovnatelné úrovni s Českou republikou, nehrozí stěžovateli žádné reálné nebezpečí pronásledování, nelidského či ponižujícího zacházení, pro které by byla jeho žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany důvodnou.

pokračování

Dále zmínil, že taktéž není azylově relevantním důvodem obtížná ekonomická situace stěžovatele v zemi původu, natož jeho snaha o legalizaci pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání. V této věci soud stěžovatele odkázal na mechanismy obsažené v zákoně o pobytu cizinců a uvedl, že řízení o udělení azylu nemůže v žádném případě suplovat řízení o pobytu cizinců, jelikož výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní a v opačném případě by se jednalo o obcházení zákona.

[4] V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku. Dále v rozsudku spatřuje vady řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Nezákonnost rozsudku spatřuje stěžovatel v nesprávném právním posouzení otázky, zda může být stěžovatel pronásledován, resp. zda mu hrozí nebezpečí vážné újmy a dále o otázku, zda by jeho vycestování mohlo představovat rozpor s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně se závazkem státu respektovat soukromý a rodinný život jedince. Rozsudek považuje stěžovatel za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož se jeho odůvodnění omezuje na pouhé stručné konstatování, že se krajský soud plně ztotožňuje s hodnocením správního orgánu. Podle stěžovatele krajský soud uspokojivým způsobem nereaguje na námitky uplatněné v žalobě. V souvislosti s tím stěžovatel odkazuje na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Nepřezkoumatelnost stěžovatel namítá také ohledně závěrů krajského soudu ve vztahu k otázce, zda by vycestování stěžovatele představovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky z důvodu nepřiměřeného zásahu do práva stěžovatele na respektování soukromého a rodinného života. Stěžovatel zmiňuje usnesení NSS č. j. 6 Azs 35/2011 - 47, ze dne 2. ledna 2012, podle kterého může riziko porušení práva na respektování soukromého a rodinného života představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany. Dále stěžovatel zmiňuje judikaturu zdejšího soudu, dle které je nutné rozlišovat, zda má stěžovatel po vycestování do země původu možnost získat jiný typ pobytového oprávnění na území České republiky či nikoliv. V případě dlouhodobého zákazu pobytu na území České republiky by mohla být dosažena intenzita nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Stěžovatel také uvádí, že mu bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie, přičemž tato doba zatím nezapočala běžet. V případě povinnosti opustit Českou republiku by mu tak bylo znemožněno udržovat osobní kontakt s jeho sestrou, otcem a otcovou partnerkou. Stěžovatel se také domnívá, že vzhledem k režimu, který panuje v jeho zemi původu a s tím souvisejícími omezenými možnostmi cestování by neměl možnost upravit si svůj pobyt na území České republiky v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Stěžovatel spatřuje ve smyslu § 104a s. ř. s. přesah vlastních zájmů v zásadních pochybeních soudu prvního stupně a žalovaného při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a posuzování výše uvedených právních otázek, které mají dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2017, č. j. 78 Az 8/2017 - 53, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Pro řízení o kasační stížnosti

odkazuje správní orgán na svůj spis, zejména pak na vlastní podání a výpověď stěžovatele učiněnou ve správním řízení. Dle žalovaného bylo ve správním řízení objasněno, že stěžovatel zamýšlí docílit udělení mezinárodní ochrany především kvůli ekonomickým potížím v zemi svého původu. Svůj pobyt na území České republiky pak zamýšlí legalizovat především proto, aby zde mohl pracovat. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že stěžovatel během správního řízení neuvedl, že by měl ve své vlasti potíže zapříčiněné svou rasou, pohlavím, náboženstvím, národností či příslušností k určité sociální skupině či vážnější problémy s kubánskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Stěžovatel vycestoval ze své vlasti legálně, na základě vydaného cestovního pasu a víza pro pobyt v České republice. Žalovaný zdůrazňuje, že stěžovatelovým důvodem odchodu z vlasti bylo pouze vylepšení jeho ekonomické situace. Žalovaný dodává, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je výjimečným právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu z důvodů upravených v zákoně o azylu, přičemž v případě stěžovatele žalovaný takové skutečnosti neshledal. Žalovaný považuje žádost stěžovatele za účelovou, podanou s cílem legalizovat si prostřednictvím azylového řízení pobyt v České republice a za vstupem do azylové procedury spatřuje snahu vyhnout se vycestování do země původu. Žalovaný zdůrazňuje, že by stěžovatel mel svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou. Žalovaný pak uzavírá, že se přiklání k rozhodnutí prvostupňového soudu a neshledává v něm žádná pochybení, stěžovatel dle jeho názoru nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ani pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný tak trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť podle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí, žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

[6] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu,* 2) kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně,* 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[8] K námitce nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení věci, konkrétně otázky, zda by vycestování stěžovatele do země jeho původu mohlo představovat rozpor s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně se závazkem státu respektovat soukromý a rodinný život jednotlivce uvádí Nejvyšší správní soud následující. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu mezinárodní závazky (zejm. článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich pobytu, resp. napomáhat rozvíjení jejich vztahů; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (např. rozsudky ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 96, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65). O povinnosti státu respektovat volbu země pobytu lze uvažovat v naprosto výjimečných případech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27, či usnesení ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Azs 138/2016 – 30). Obecně však Nejvyšší správní soud okolnosti soukromého či rodinného života žadatele na území ČR (s výjimkou azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu) za důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany nepovažuje (srov. rozsudky ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 – 52). Krajský soud tak správně vyhodnotil, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu nebyly v případě stěžovatele splněny. Co se týče stěžovatelova tvrzení o uloženém a doposud nevykonaném správním vyhoštění z území členských států Evropské unie, Nejvyšší správní soud uvádí, že toto rozhodnutí nemůže být předmětem přezkumu v řízení o mezinárodní ochraně, jelikož se nejedná o azylově relevantní důvod. Nejvyšší správní soud tedy nemůže posuzovat, do jaké míry by vykonané správní vyhoštění ovlivnilo možnost stěžovatele realizovat jeho rodinný život na území České republiky s využitím institutů obsažených v zákoně o pobytu cizinců, a proto nelze z této skutečnosti vyvozovat důvodnost stěžovatelovy námitky ohledně porušení jeho práva na respektování soukromého a rodinného života.

[9] Námitku stěžovatele ohledně nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení věci, konkrétně otázky, zda stěžovatel může být pronásledován, resp. zda mu hrozí nebezpečí vážné újmy, Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou. Stěžovatel tuto námitku ponechal pouze v rovině obecného tvrzení, není tedy jisté, z jakého důvodu se domnívá, že by mohl být pronásledován a že by mu mohla hrozit vážná újma. Krajský soud se ve svém rozsudku zabýval případným udělením doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a), b) a c) zákona o azylu, tedy zda mu hrozí nebezpečí vážné újmy v podobě uložení a vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání nebo zda by mohl být vážné ohrožen jeho život nebo jeho lidská důstojnost z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Krajský

soud taktéž posuzoval, zda je stěžovatel pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu. Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud uzavřel, že zákonné podmínky pro udělení azylu, resp. doplňkové ochrany nejsou ani v tomto případě naplněny. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se závěry krajského soudu ztotožňuje, krajský soud vycházel při svých úvahách z informací dostupných ze spisu a taktéž vzal v potaz aktuální zprávy mapující situaci na Kubě, danou právní otázku tak posoudil správně. Nejvyšší správní soud dodává, že důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování či vážnou újmu ze zákonem uznaných důvodů. Tímto institutem je chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46).

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek krajského soudu je zcela přezkoumatelný, krajský soud se všemi žalobními tvrzeními stěžovatele podrobně zabýval a vypořádal je dostačujícím způsobem (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS). Krajský soud také nad rámec žalobního návrhu stěžovatele podrobně zkoumal všechny zákonné podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany a správně došel k závěru, že tyto naplněny nebyly. Nejvyšší správní soud taktéž neshledal, že by krajský soud pochybil při výkladu hmotného práva. Závěry žalovaného a krajského soudu mají oporu ve spisovém materiálu a jsou rovněž v souladu s konstantní judikaturou správních soudů.

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že institut mezinárodní ochrany není a nikdy nebyl nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na mezinárodní ochranu založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „*nehumánní*“ mezinárodní ochranu neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60).

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Krajský soud při svém rozhodování nevybočil z této judikatury a nedopustil se ani žádného procesního pochybení. Netvrdil-li stěžovatel žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti, nelze než uzavřít, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji usnesením odmítl.

[13] Stěžovateli byla usnesením ze dne 13. 2. 2018, č. j. 5 Azs 37/2018 - 12, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní Mgr. Gabriela Kopuletá, advokátka se sídlem

pokračování

Havlíčkova 11, Praha 1. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování v takovém případě platí stát. Nejvyšší správní soud ustanovené advokátce přiznal odměnu za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 3. 2018 podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Zástupkyni stěžovatele tak náleží odměna za dva úkony právní služby po 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], celkem 6200 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 600 Kč. Celkem tedy zástupkyni stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6800 Kč. Zástupkyni stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 6800 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu